

Stezice

STEZICE, Šolski časopis za radovedne, LETNIK 34, ŠTEVILKA 1, FEBRUAR 2003

UVODNIK

Dina Pintarič

Februar. Najkrajši mesec v letu. Leto 2003. Kako čas hitro beži in se niti za trenutek ne ustavi. Prinaša kopico dogodkov, zabav, srečanj, praznovanj in prvo številko Stezic v tem šolskem letu. Dopolnjeno predvsem s prispevki učenk in učencev podružnične šole Kovor, s katerimi soustvarjamo NAŠE ŽIV-LJENJE NA ŠOLI, NAŠE ŠOLSKO LETO, NAŠE STEZICE.

In če se ozremo?... Tu so: naši prvošolci in njihov veliki uspeh, ko so prvič prestopili šolski prag in postali del našega življenja na šoli, naš dan odprtih vrat, 7. december, osmošolci, ki so že izvedli poskusno preverjanje znanja, pa tudi ostali učenci in učenke, ki so napisali dober članek, literarni prispevek, narisali čudovito risbo, na tekmovanju o poznavanju sladkorne bolezni dosegli zlata in srebrna priznanja, se udeležili zimske šole v naravi, na saneh ob spuščanju po belih strminah preživeli lep zimski športni dan...

Pomislimo na te male, toda velike, drobne stvari, ki iz trenutkov ustvarjajo ČAS.

Kaj pa novi načrti? Devetletka. Prvi razred devetletke. Sedmi razred devetletke. Izbirne vsebine - predmeti. Nivojski pouk.

Zunaj sneži. Pred nami so počitnice. Preživite sleherni dan tako, da boste zadovoljni pomislili - to je bil MOJ DAN.

*Sprejmi,
kar ti ponuja današnji dan:
luč tega dne,
zrak in življenje,
smeh tega dne,
jok in igre,
čudež tega dne.*

(P. Bossmans)

P.S.
Obiščite nas: <http://www2.arnes.si/obisticakr>

OBISKALI SMO GASILCE IZ BISTRICE

Učenci 8. razredov smo v letošnjem šolskem letu spoznali delo gasilcev v prostovoljnem gasilskem društvu v naši krajevni skupnosti.

Že drugo leto na šoli poteka projektno delo Mladi in narava. V tečajni obliki dela spoznavamo načine orientacije v naravi, rastlinski svet, učimo pa se tudi, kako ravnati v primeru naravnih nesreč. In prav o tem so nam pripovedovali gospod Pavel Hudobivnik, Toni Godnov in Boštjan Meglič. Z zanimanjem smo jih poslušali in tudi spraševali, kako naj sami ravnamo v takih situacijah. Ogledali smo si vse pripomočke, ki jih pri svojem delu uporabljajo, najbolj pogumni pa smo s cevjo in vodo tudi gasili.

Njihovo delo je v celoti prostovoljno. Gasilci vedno hitro in učinkovito priskočijo na pomoč. Vsi krajanji smo lahko veseli, da jih imamo.

OSMOŠOLCI NA TEKMOVANJU O POZNAVANJU SLADKORNE BOLEZNI

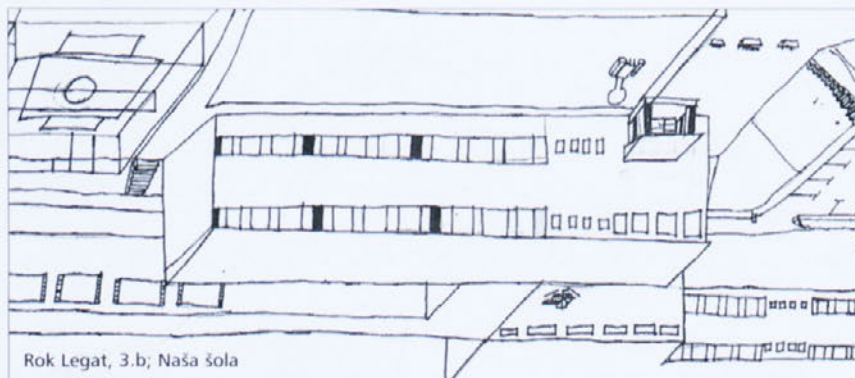
Letos so učenci naše šole že četrty tekmovali na tekmovanju o poznavanju sladkorne bolezni. Predtekmovanja so bila opravljena že v šoli, najbolje trije uvrščeni pa so se pomerili s svojimi vrstniki še na državnem tekmovanju, ki je bilo 23. novembra 2002 v Idriji.

Našo šolo so tokrat zastopali Marko AHČIN, Domen HALER in Jošt VRABIČ - KOREN, vsi iz 8.b razreda.

V Idrijo jih je z avtobusom popeljal DRUŠTVO DIABETIKOV TRŽIČ, ki je organiziralo prevoz še za udeležence iz drugih dveh tržiških šol ter ene jeseniške in kranske šole.

Dobro razpoloženi so se tekmovalci in njihovi mentorji zbrali v Idriji. Med njimi tudi naši, ki so na tekmovanju dosegli lep uspeh. Še posebej smo bili vsi veseli zlatega priznanja, ki ga je dobil Marko AHČIN, sošolca Domen in Jošt pa sta osvojila srebrno priznanje. Vsekakor lep uspeh, k čemur je veliko pripomogla tudi mentorica Romana GODNOV.

Vsem iskrene čestitke.

Rok Legat, 3.b; Naša šola

OBISKAL NAS JE PISATELJ IVAN SIVEC

Jaša Veselinovič, 4.b

Pisatelj in pesnik Ivan Sivec se je rodil leta 1949 v Mostah pri Komendi. Sedaj živi v Mengšu pri Ljubljani. Po poklicu je novinar oziroma urednik na Radiu Slovenija. Po izobrazbi je slavist, pridobil pa si je tudi naziv magister etnoloških znanosti. Je tudi član društva slovenskih pisateljev, in to od leta 1987. Svoje knjige je predstavil v 270 krajih, tudi v tujini. Napisal je 50 knjig, od tega 19 za mladino. Njegova dela so Netopir brez kril, Pozabljeni zaklad, Beli mušketir, Formula smrti, Zelena kri, Enajsta ovira, Mojih prvih petdeset, Gusarji na obzorju... Znan je tudi v Švici, Avstriji, Italiji in na Švedskem. Mnogi ga poznajo kot pisca narodno-zabavnih pesmi.

ŠPORTNI DAN

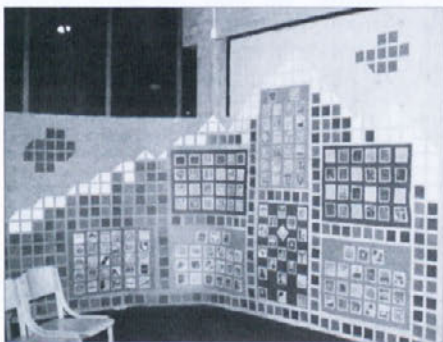
Jan Kozinc, 2.b

V torek, 21.1.2003, smo imeli športni dan. Pol ure smo se zbirali pred šolo, ob osmih pa je pripeljal avtobus in nas odpeljal v Lom. V Lomu nam je voznik dal sanke in odpravili smo se proti sankališču. Celotno pot sem na sankah vlekel sošolca Roka. Ko smo prišli na sankališče, sem odložil nahrbtnik in se šel sankat. Potem me je prijatelj Primož poklical, naj grem na hribček, na katerem je bil. Vzel sem sanke in nahrbtnik in šel k prijatelju. Tam sem pojedel malico. Šel sem nekaj metrov naprej v gozd in se spustil po strmem bregu. Potem sva s sošolcem Žanom vzela bob.

Začelo se je tekmovanje. Z Žanom sva dosegla tretje mesto. Potem smo odšli. Na bližnjem bregu smo se ustavili in se s sankami spustili. Potem smo se odpravili proti avtobusu. Odpeljal nas je nazaj v šolo. Tam sem se preoblekel in šel v varstvo. Bilo je lepo.

RAZSTAVLJALI SMO V GALERIJ FERDA MAYERJA TRŽIČ

Petra Smolej

V galeriji Ferda Mayerja v Trziču je bila 15. novembra 2002 otvoritev likovne razstave na temo gore. Sodelovali so otroci iz trziških vrtcev, učenci OŠ Križe, OŠ Trzič in učenci iz naše šole.

Že v januarju 2002 smo se mentorji odločili, da bodo pod našim vodstvom otroci to leto ustvarjali na temo gore, saj je bilo leto 2002 mednarodno leto gora. Pod budnim očesom vzgojiteljic so otroci

ustvarjali preproste risbe in slike iz raznih semen, storžev, koruze, kostanja... Učenci OŠ Križe so z mentorico Dragico Štalc preučevali gorske živali, jih upodobili v risbah in slikah, oblikovali pa so tudi kipce planincev iz gline. Na OŠ Trzič so se mentor Brane Povalej in učenci odločili za slike večjih dimenzij, ki so prikazovale nesreče in reševanje v gorah. Likovna postavitev naše šole pa je bila sestavljena iz sličic in grafik majhnih dimenzij, ki so jih izdelali učenci 6. in 8. razreda, in so skupaj z nešteto kvadratki enakih velikosti tvorili stilizirano obliko naše najvišje gore, Triglava.

Organizator razstave je bila OŠ Križe, ki je pripravila tudi lep in zabaven kulturni program. Obiskovalce sta nagovorila direktorica Trziškega muzeja gospa Melanija Primožič in višji kustos gospod Janez Šter, ki je razstavo tudi odprl.

Ob tej priložnosti vas povabim na otvoritev in ogled likovne razstave, ki bo prihodnje leto v organizaciji naše šole.

MOJ DNEVNIK

Tina Mikulandra, 4.b

Šola v naravi - Kranjska Gora od 20. 1. 2003 do 24. 1. 2003:

ponedeljek, 20. 1. 2003

Po daljši vožnji smo prispeli v Kranjsko Goro. Nastanili smo se v hotelu, se preoblekli in odhiteli na smučišče. Tam so učitelji ugotavljali naše predznanje smučanja in nas razvrstili v skupine. Smučala sem v najboljši skupini, ki jo je vodila ga. učiteljica Jana. Po kosilu smo si še enkrat privoščili smučanje, zvečer pa smo prisluhnili predavanju o obnašanju v hotelu in na smučišču. Utrujeni in polni pričakovanja smo zaspali v sobah.

torek, 21. 1. 2003

Vstali smo od 7.30. Uredili smo sobo. Pozajtrkovali smo in se odpravili na smučišče. Pot je bila precej dolga, s smučarskimi čevlji na nogah ter smučmi na ramah pa zelo naporna. Ob 16. uri sta nas obiskala dva reševalca z lavinskimi psi z imeni Miki, Pega in Živa. Pokazala in razložila sta nam reševanje izpod plazov. Reševati izpod plazov se da s psi, sondami in plazno žolno. Imeli smo še pouk, večerjo in predavanje. S prijateljicama smo se pogovarjale in potem zaspale.

sreda, 22. 1. 2003

Zbudili smo se v snežno deževnem jutra. Pozajtrkovali smo. Spraševali smo se, ali naj odidemo na smučišče ali ne. Odločili smo se in krenili proti smučišču. Po kosilu smo obiskali trgovino. Učitelji so nas popeljali do ranča, kjer smo si ogledali lame, škotsko govedo, pse in severne jelene. Gospodar nam je povedal veliko zanimivosti. Ko smo prispeli v hotel, nas je na mizi že čakala večerja. Po krajšem pouku smo se pridružili predavanju. Kasneje smo si pripovedovali tudi šale.

Vanja Blažević, 2.a

SANKANJE

Tamara Cotelj, 2.b

Zbrali smo se pred šolo. Ko je avtobus pripeljal, nam je šofer dal sanke v prtljažnik. Odpeljali smo se proti Lomu. Ustavili smo se v Slaparski vasi. Potem smo šli peš do sankališča.

Ko sem prišla do vrha, sem vzela nahrbtnik, sedla na sanke in pojedla malico. Ko sva z Mašo prišli na vrh, sva se spustili po progi. Drugič sva šli na skok. Potem sva šli v gozd še na največji in najnevarnejši breg.

Maša mi je rekla, da se bo tista, ki bo prva na vrhu, tudi spustila prva. Ko sem se peljala, sem se zaletela v grmovje, Maša pa se mi je smejala. Potem sem jo peljala po smučarski progi. Morala sem jo vleči na saneh.

Ker sva bili utrujeni, sva se šli odpočit. Kmalu smo se vrnili v Slaparsko vas. Tam smo odložili sanke. Voznik jih je dal v prtljažnik. Ko sva se z usedli v avtobus na sedež, sem zaspala. Maša me je v Bistrici zbudila.

četrtek, 23. 1. 2003

Po pregledu sob smo se odpravili na smučišče. Uživali smo. Smučala sem zelo dobro, le koleno me je malce bolelo.

Po odličnem kosilu smo počivali v sobah. Kasneje smo se odpravili v Tamar. To je del Triglavskega narodnega parka. Bilo je čudovito. Vračali smo se v mraku. Po večerji smo se uredili in odšli v disko Ferrari F-1. Žurirali smo do 22.30 ure. Malce me je bolel vrat od vrtenja glave pri plesu. Dokaj hitro smo zaspali.

petek, 24. 1. 2003

Zbudila sem se z zobno pasto na obrazu. Nekdo verjetno ponoči ni mogel spati, pa nam je ponagajal. Jezna sem se po dolgotrajnem umivanju odpravila na zajtrk. Po zajtrku smo v nahrbtnike in kovčke zložili oblečila in obutev. Še zadnjič smo obiskali smučišče.

Po kosilu smo se poslovili od prijaznih gostiteljev. Naložili smo svoje stvari v avtobus in se odpeljali proti domu.

Moji vtisi o šoli v naravi:

Moji vtisi so zelo lepi. Šola v naravi v Kranjski Gori mi bo za dolgo ostala v spominu.

MOJ DNEVNIK

Maja Pozvek, 4.r. Kovor

Šola v naravi - KRANJSKA GORA, od 20. 1. 2003 do 24. 1. 2003:

ponedeljek, 20.2.2003

Ko smo prišli v Kranjsko Goro, smo se nastanili v penzionu Borka. Dobili smo sobo 211. Nato smo odšli smučat. Po preizkusu sem pristala v skupini "Snežinke". Nato smo se pripravili za kosilo. Po kosilu smo imeli počitek in smučanje. Odšli smo v sobo na koncu hodnika, kjer so nam povedali, kakšen bo dnevi red. Po večerji pa nas je čakalo še predavanje o smučeh. Nato smo se še umili in odplavali v spanje.

torek, 21.1.2003

Zjutraj sem se zbudila prva. Po zajtrku smo odšli smučat. Tam sem se prvič peljala z vlečnico. Kosilo skoraj vsem ni bilo všeč. Po počitku smo odšli na predavanje o plazovih. Reševalec je imel tri pse. Nato smo po učenju odšli na večerjo. Kakor prejšnji večer smo se pripravili za spanje, ob 10. uri pa so ugasnili luč.

sreda, 22.1.2003

Ko smo vstali, smo odšli na zajtrk. Ker je močno snežilo, smo mislili, da bomo smučali popoldne in ne bomo šli v Tamar. Ko je nehalo snežiti, smo odšli na smučišče. Po kosilu smo odšli gledat lame, škotsko govedo in jelene. Videli smo tudi jelena iz dveh reklam. Gledat smo šli tudi alpsko hišo. Po večerji je bila zabava. Po zabavi smo se odpravili spat.

četrtek, 23.1.2003

Zjutraj smo po zajtrku odšli na smučišče "Vitranc". Po kosilu smo odšli v dolino Tamarja, kjer smo pili čaj ter jedli čips in lizike. Nato je bila večerja.

Po večerji smo se nekaj časa pripravljali za disko. Tam smo plesali in peli. Popila sem tri pijače. Iz diska smo se vsi živahni napotili proti penzionu. Stuširali smo se in še zadnjič zaspali v Borki.

petek, 24.2.2003

Ko sem se zbudila, smo odšle na hodnik, da ugotovimo, kdo tako razgraja. Izvedele smo, da nas je ponoči nekdo namazal po laseh in obrazu. Počasi smo le odšli na zajtrk. Po zajtrku smo pospravljali prtljago v potovalke. Ko smo se nasmučali, smo odšli v penzion, kjer sem izvedela, da je naša soba zmagala v pospravljanju. Po kosilu smo odšli domov.

Moji vtisi o šoli v naravi:

Najbolj všeč mi je bilo smučanje, pohod v Tamar, zabava v disko, ni mi pa bilo všeč "štamfanje" prvi dan. Upam, da se mi bo še kdaj zgodilo kaj takega.

ZIMSKI ŠPORTNI DAN 1.RAZREDA

Učenke in učenci 1.b

V ponedeljek smo se šli sankat. Lepo smo se imeli. (Denis)

Vozila sem se z lopato in z Lejo sem se sankala. (Tina)

Matjaž, Anže in jaz smo delali vulkan. Potem smo se premislili in naredili grad. (Rok)

V Ročevnici je bilo veliko snega. (Urška)

Rok in jaz sva se sankala in zelo je letelo. (Denis)

V Ročevnici sem se sankala z bobom in se igrala na snegu. (Teja)

Z Rokom sva delala smrtonosen grad. (Matjaž K.)

Sankal sem se z Arielo in Katjo. (Matic)

S Tino sva zelo kričali. (Leja)

Sankala sem se in dričala z lopato. (Tjaša G.)

Vozila sva se s sankami in bobom. (Miha)

Z Mihom sem se sankal in kepal. (Jean)

Midva z Mihom sva se dričala čez skoke. (Blaž)

Sankala sem se s Katjo in Špelo. (Ana)

Z Mihom sva se sankala. (Matjaž M.)

Porinila sem Arielo in Matica. (Katja)

Maruša Valjavec, 2.a

SPET V ŠOLI

Anja Dolenc, 2.r. Kovor

Sem v drugem razredu. Sošolke so prijazne. Ko smo bili še v prvem razredu, nas je bilo 16. Zdaj sta prišla še dva nova sošolca. Eden bi moral biti zdaj že v 3. razredu.

Naši učiteljici je ime Simona, je prijazna.

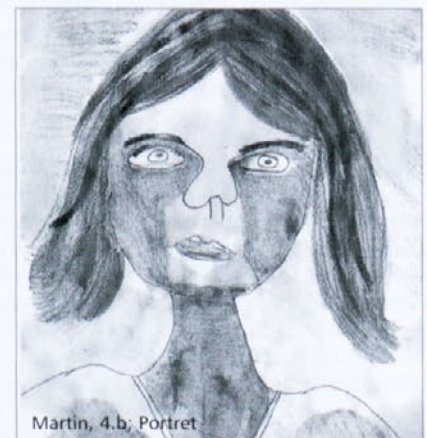
Punc je 10, fantov 8.

Tina M., 4.b; Portret

Rok Zupan, 3.r. Kovor

Ime mi je Rok in hodim v 3. razred. Moj prvi šolski dan je bil res krasen in vesel. Šola me je gotovo že čakala, saj so bile počitnice dolge kakor zmerom! Prvi šolski dan sem skical nekaj sošolcev in po pouku smo šli v gozd. V gozdu smo naredili mizo in streho. Bratovščina je držala, a potem sem zamudil in nadomestila me je prijateljica Katja. Ker je naredila veliko napako, so vsi sošolci odšli.

Martin, 4.b; Portret

Žan Zupan, 1.r. Kovor

Zdravo. Jaz sem Žan Zupan. Šola je zelo dobra in če Rok ne bi nagajal, bi šlo vse kot po maslu. Učiteljici je ime Mateja. Moji prijatelji so ENEJ, LUKA, ROK in ANŽE.

V DRUGEM RAZREDU

Urška Ribnikar, 2.r. Kovor

Sošolci so v redu. Učiteljice so prijazne. Skozi okno je lep razgled. Razred je lepo okrašen z risbami in izdelki iz papirja. Všeč so mi velike pisane črke. Rada računam do sto. Uči nas učiteljica Simona.

Katja Smolej, 4.b; Poetret

NAŠ ŠPORTNI DAN

Timotej Koren, 2.a

Z avtobusom smo se odpeljali v Slaparsko vas. Tam smo nahrbtnike dali na kozolec. Šli smo tekmoval. Zagledal sem potko v gozdu in na hribu. Šel sem gor in se sankal. Dvakrat ali trikrat sem padel čez sanke. Vsi smo se imeli zelo dobro.

Anita Kersnik, 2.a

INTERVJU Z GOSPO TONICO MARIN, UČITELJICO ZEMLJEPISA

Kdaj ste se navdušili za ta poklic, oziroma kdo vas je navdušil?

Ukvarjanje z gimnastiko je bil vzrok, da sem se odločila za študij na Srednji šoli za telesno vzgojo v Mariboru. Ob koncu srednje šole pa sem nadaljevala študij na Pedagoški akademiji, smer telesna vzgoja-geografija.

Učiteljica telesne vzgoje sem bila do leta 1975, sodelovala pa sva z gospodom Janezom Vagnerjem.

Ali mogoče veste, koliko so danes stari vaši prvi učenci, ki ste jih poučevali?

Stari so okoli petdeset let.

Je mogoče kakšen dogodek, ki se vam je posebej vtisnil v spomin?

Vsi dogodki in spomini na moja poučevanja so lepi. Spomnim se, kako je učenka pri kontrolni nalogi napisala, da v Afriki živijo domobranci. Pri kontrolnih nalogah se učenci niso ozirali na slovnična pravila, saj je nekoč neki učenec namesto premog napisal kolm.

Kako se počutite kot upokojena učiteljica?

Super! Veliko več časa imam zase in za svoje hobije.

Kako sedaj preživljate svoj čas?

Berem knjige, hodim v gore, živim z naravo, počasi bom začela risati slike, včasih grem tudi na kakšen klepet s sodelavci in v prihodnosti si bom privoščila kakšen izlet v tuje kraje.

Ali se velikokrat spomnite na šolo, sodelavce in na nas, učence?

Da. Imam zelo lepe spomine, tako na sodelavce kot tudi na učence. Z učenci smo realizirali ogromno idej, vedno so navdušeno sodelovali pri projektih, včasih smo se tudi udeležili tekmovanj in se dobro odrezali. Tudi sodelavci so bili vedno pripravljeni sodelovati z mano in so me podpirali pri mojih idejah.

Ali vam je mogoče kateri od učencev posebej ostal v spominu?

Težko bi omenila posameznika. Veliko je bilo dobrih telovadk in odličnih učencev. Nekateri so se

odločili za poklic športnega pedagoga oziroma učitelja geografije ravno zaradi našega sodelovanja.

Ali vam je bil morda kateri od razredov, ki ste jih učili, posebno pri srcu?

Vedno se najde kakšen razred, kjer med učitelji in učenci preskoči iskra. Zadnje leto so bili to 8.a, 6.b in 6.a. Prevelikih težav nisem imela z nobenim razredom in z večino učencev smo dobro sodelovali.

Ali se vam je kdaj zazdelo, da vaš poklic ni bil prava izbira?

Ne. Mislim, da sem si izbrala poklic, ki mi je bil pisan na kožo in da sem na športnem področju in kasneje pri geografiji dala učencem zadosti znanja. Vesela sem, da to znanje nekateri moji nekdanji učenci posredujejo naprej.

Ali pogrešate šolo, poučevanje, učence in pogovore s sodelavci?

Niti ne, saj se še vedno rada vračam v šolo. Poklepetam s kolegi ob različnih priložnostih, enako tudi z učenci, kadar me srečajo, vesela sem vsakega povabila, da se udeležim kakšne prireditve, ki jo pripravijo učenci in učitelji.

Imate kakšen nasvet za našo novo učiteljico geografije?

Vsak učitelj mora najti svojo pot pri poučevanju. Treba je spoznati učence, jim približati snov tako, da jo imajo radi. Včasih je potrebno tudi kaj oprostiti, spregledati in pomagati tistim, ki so tega potrebni. Če je delo obojestransko, korektno, potem ponavadi ni nikakršnih težav. Pregovor pa pravi, da na mladih svet sloni, starejši pa ga moramo malo usmerjati.

ČUDEŽNA LESKA

Nina Zaletel, 3.r Kovor

Za sedmimi gorami je stala majhna vasica. V tej vasici so bile majhne hiše. V eni izmed njih sta živela stara kmetica in njen mož.

Njen mož je imel rad lešnikovo potico, zato je kmetica vsak dan hodila v gozd po lešnike.

Prosim, pusti nekaj lešnikov za naše male nevence, veliko mas je.

Veverica je kmetico prosila, naj ne pobere vseh lešnikov.

Stran! Glečim mir!

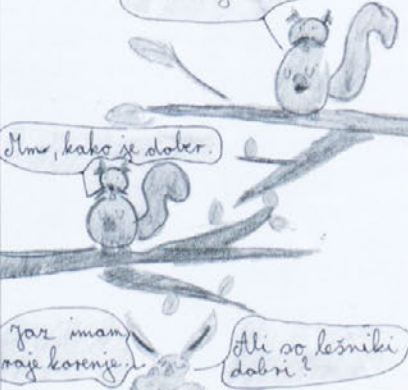
Kmetica je bila lakomna in je vse leske posekala.

Sonce je poslalo žarke nad vse posekane leske. Pognale so visoko in obrodile.

Odtrgala sem lešnike, arastel je nov.

Za vse živali je bilo dosti hrane za čez zimo, kmet pa je bil žalosten, ker je namesto potice dobil kruh.

MEDVED, LISICA IN ZAJEC

Tina Mikulandra, 4.b

"Jaz sem najgrozovitejša žival v gozdu. Nihče se ne upa spopasti z menoj!" se je skorajda pretrgal medved Matija. "Moja ženička sredi zime skoti nebogljenega medvedka. Velik je kakor podgana!" se je hvalili medved.

"Jaz sem lisica, zvita tica, vsak me pozna. Če je treba, ukradem kakšno kokoš iz kurnika. Vsak dan si urejam rep, da se sveti in je gladek. Jaz sem lisica, zvita tica Zvitorepka!" se je na vse grlo hvalila.

Zajček je stal ob strani in ju gledal. Skomignil je z rameni in dejal: "Jaz sem le navaden poljski zajec, vendar imam več od vaju. Imam prijatelje, srečo, veselje, družino, zdravje, dom in hrano."

To je dejal in odskakljal k svoji družinici, ki je pridno glodala zelje. Lisica in medved pa sta povesila glavi in odkorakala v temni gozd.

SNEŽENI MOŽ PRIPOVEDUJE

Denis Mehmedović in

Matic Polajnar, 1.b

Na igrišče so prišli otroci in me naredili. Prišel je Jure in mi vrgel kepo v glavo. Glava mi je padla v sneg. Posijalo je sonce in sem se stopil.

Leja Alič in

Tina Doberlet, 1.b

Otroci so me naredili na travniku. Tina mi je na glavo dala star lonc. Leja mi je dala v roko staro metlo. Nuša mi je okoli vratu dala moder šal. Drugo jutro me ni bilo več. Ostali so le še gumbi.

Učenke in učenci 2.a

NASILJE JE:

- če se kar tako tepemo,
- grdo govorimo in preklinjamo,
- koga izzivamo,
- pljuvamo,
- koga brcamo,
- kričimo,
- med odmorom norimo,
- spotikamo sošolce,
- nagajamo učiteljici.

ZDRAVILO ZA BOLNO MAMO

Matej Dobre, 3.r. Kovor

Nekoč je živela deklica z imenom Marjetka. Živela je sama z mamo, brez očeta, bratov ali sester. Nekega dne pa je mama zelo hudo zbolela. Marjetka ni vedela, kaj naj naredi, zato je stekla v gozd, nabrat šopek rož, da bi jo razvedrila. Ko je tekla, je na poti zagledala čebelico. Vprašala jo je, kaj je narobe. Čebelica ji je rekla: "Krila so se mi zmočila, zato ne morem leteti". Marjetka jo je vzela k sebi in ji s svojo toplo sapo sapo krila osušila. Čebelica ji je v zahvalo dala lonček čudežnega medu. Doma je Marjetka dala svoji bolni mami žličko tega medu in mama je kar naenkrat ozdravela. Marjetka je bila tako vesela, da je čebelicam zgradila čebelnjak, da so bile varne pred zimo. Čebelice so jima potem nosile ta čudežni med, Marjetka in mama pa sta srečno živeli do konca svojih dni.

JAZ, SMETIŠČNI MUC

Katja Smolej, 4.b

Oh, komaj sem se zmazal!

No ja, naj se predstavim. Sem prebrisani smetiščni muc, ki pograbi vsak zalogaj, ki mu pride pod tace. Obdržal sem svoje bivše ime Rdečko. Več pa boste izvedeli v nadaljevanju.

No, kot sem že povedal, jem vse, kar mi pride pod tace. Zadnje mesece me zaščitnik potepuških muc drži (malo preveč) na kratko in ostro. Iz smetnjakov pobiram majhne ribje koščice. Zelo nerad se kopam. Moj nekdanji prijatelj, čistokrvni siamski maček, se kopa vsaj enkrat na teden.

S prijatelji na strehi prepevamo mačjo himno Mjav, mjav. Če povem po pravici, zavijamo, se deremo in mijavkamo, da je veselje. Zabava nas mačkon z imenom Črna lisa. Naučil se je oponašati človeško govorjenje. Kar dober je! Priznam, zavidam mu!!

No ja, vsi mi potepuški mačkoni smo nekoč imeli gospodarja. Potem pa je v staro dobro vas vstopila lakota. Gospodarji še sebe niso mogli več preživljati, zato so nas s težkim srcem pregnali iz tople kočice.

To življenje mi je všeč, čeprav včasih prav pogrešam svoje gospodarje.

PEPE IN LETEČA JABOLKA

Domen Zupan, 3.r. Kovor

Pepe se je odločil, da gre na trg po jabolka. Na trgu je bilo zelo veliko jabolk. Odločil se je, da bo kupil tri rdeča. Vrnil se je domov in nenadoma so jabolka začela leteti po zraku. Hotel jih je uloviti, vendar je bil prepočasen. Poklical je Toneta, mojstra za vse. Ta je imel genialno zamisel. Naredila sta past in jabolka so se ujela vanjo. Ko sta jih pojedla, sta se spremenila v leteči pošasti, ki sta bruhali leteča jabolka. Ženi nista nič vedeli, kaj se dogaja, ker sta bili v službi. Ko so jabolka pristala, so eksplodirala.

Ko je graščak izvedel za pošasti, je nanju poslal vojake, da bi ju ubili. Vendar se pošasti nista vdali. Spretno sta bruhali jabolka in nekaj vojakov je bilo ranjenih. Ko so pošasti zadeli s puščico, sta se zopet spremenili v gospoda, ki pa sta spala. Ko sta se zbudila, sta bila v gradu in že ju je graščak spraševal, kaj se je zgodilo, da sta postali pošasti. Povedala sta mu, da sta pojedla leteča jabolka in se potem nista spominjala ničesar več. Ko sta se vrnila domov, sta povedala svojim ženama, kaj se je zgodilo.

JABOLKO

Manca Mikulič, 3.r. Kovor

Nekoč je živelo jabolko z imenom Srečko. Živelo je na drevesu. Srečko je imel mamico Karin in očka Vilija. Imel je tudi dve sestri, Andrejko in Špelo. Hodili so v jabolčno šolo. Tam je imel le tri prijatelje: Anko, Žiga in Jureta. Samo z njimi se je igral med odmorom. Znal je pri vseh predmetih, samo pri telovadbi ne. Domov se je vračal sam, saj je hodil že v četrti razred. Njegovi sestri sta bili dvojčici in sta hodili v sedmi razred. Ko se je Srečko vrnil domov, je zagledal dobro vilo, ki je prišla v njihov skromni dom in jim prinesla veselje in srečo.

Tudi očka je bil doma. Vila je raztresla veliko zlatega prahu. Ko je prišla domov še mama, se je začela jokati od sreče, ker se je zlati prah spremenil v denar. Sedaj živijo kot kralji. Srečka pa imajo vsi radi.

BILO ME JE STRAH

Miha Prestor, 3.b

Zgodilo se je poleti. Bili smo na morju, podnevi je bilo vroče. Ko se je začela delati tema, se je vreme poslabšalo.

Ponoči, ko smo že vsi spali, je začelo grmeti in se bliskati. Začel je pihati močan veter. Grmelo je zelo glasno. Okna na hiši so se zatresla vsakič, ko je zagrmelo. Postajalo me je vedno bolj strah. Vstal sem in šel ležat k mami. Ko sem bil pri njej, me ni bilo več strah.

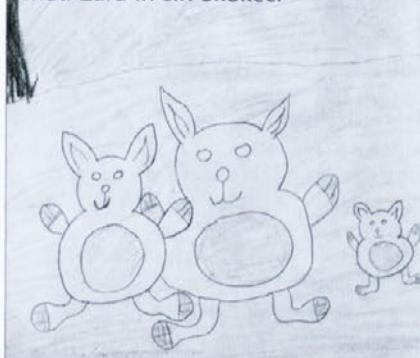
Katarina Krapež, 3.b

Šla sem v Bistrico, k prijateljici na rojstni dan. Bilo nas je veliko. Šli smo se razne igre in jedli dobrote. Ko sem pogledala skozi okno, se je že delala tema. Poslovala sem se od prijateljic. Ko sem šla proti domu, mi je postalo tesno pri srcu, saj sem pri drevesu zagledala senco. Senca se je premikala sem ter tja, mene pa je postajalo vedno bolj strah. Moje oči so videle razne divje živali. Ko sem se približala drevesu, je predme skočil bratranec Dejan in se mi začel smejati, saj je vedel, da me je zelo ustrašil. Strah ima res velike oči.

GROZD IN TRIJE ZAJCI

Urban Krsnik, 3.r Kovor

Nekoč je v gozdu živila družina zajčkov. Sestavljali so jo oče Zajec, mati Zara in sin Skokec.

Skokec se je odločil, da gre raziskovat gozd. Očetu je dejal: "Oče, ali gremo lahko raziskovat gozd?" Oče je rekel: "Da, lahko greš, samo ne hodi predaleč." Takoj zatem se je Skokec odpravil.

V gozdu je srečal medveda, pikapolonico, metulja in klopa.

Ko je bil toliko oddaljen od doma, da ni vedel, kje je, se je začel jokati.

Zatem so prišle živali in ga vprašale: "Kaj je, Skokec?" Skokec je odgovoril: "Ne znam priti nazaj domov." Živali so rekle: "Me poznamo pot do tvojega doma." Skokca so odpeljale nazaj domov. In tako je zajčja družina živila srečno do konca svojih dni.

ŽIVALI GREDO NA MORJE

Enej Zupan, 2.r Kovor

Na kmetiji so živali: prašič, krava, konj, petelin, ovca in koza. Nekega večera so šle živali na morje. Koza je vzela sončnik, brisačo in blazino za na vodo. Krava je vso prtljago spravila v avto. Prašiček je pripravil vso hrano. Ovca je šla v trgovino po kopalke. Ko so prišli na morje, so tam naredili vsak svojo hišico.

RDEČA KAPICA

Katarina Aljančič, 2.r Kovor

Nekoč je živila deklica z imenom Rdeča kapica. Imela je rdečo obleko in rdeč klobuk. Nekega dne jo je mami poslala v trgovino. Tam je srečala volka, ki poje vsakega kupca. Tako je pojedel še Rdečo kapico.

INTERVJU

Žan Zupan, 1.r Kovor

V nedeljo popoldan sem imel intervju z Blanko Margarit. Blanka je stara 22 let in končuje izpite za kapitana ladje, tako da bo prvo dekle, ki bo kapitan.

Postavil sem ji nekaj vprašanj.

Kako si se odločila za ta poklic?

Zaradi vsega lepega na morju, vidiš ogromno sveta in vedno se ti kaj dogaja.

Kako se počutiš na ladji, ko te toliko časa ni doma?

Dobro, saj smo na ladji dobra ekipa, domotožja nimam nič, saj sem na ladji kot doma, ko pa pridem domov, imam domače še raje.

Je delo na ladji težko?

Opravljam delo prvega častnika, kar je vodenje ladje, risanje in računanje poti, izračun nalaganja tovora, zato delo ni težko, je pa odgovorno.

Koliko stvari prevaža ladja?

Ladja lahko prevaža ogromno stvari, od premoga, pšenice, drugih žitaric do raznih gradbenih materialov in zaprtih kontejnerjev.

Kako se imenuje ladja in koliko je dolga?

Ladja nosi ime Slovenija, dolga pa je 200 metrov.

Koliko denarja zaslužiš?

(ha, ha, ha) Kupila sem si avto.

Hvala lepa, Blanka, za odgovore, želim ti veliko sreče kot kapitanu ladje in mirno morje.

PREDMETI SO OŽIVELI**ŽIVA KAPA**

Marko Tavželj, 4.b

Mihec je kupil novo kapo. Ta kapa ni bila navadna. Lahko je hodila, govorila, skakala, plesala... Ko jo je Mihec nosil, ga ni nič zeblo. Tudi Mihovi prijatelji so imeli žive predmete. Matic je imel živ svinčnik, Marko žogo, Rok pa živo rokavico.

Mihec je kapo vedno pustil v garderobi, kjer so bili tudi predmeti njegovih prijateljev. Kapa se je zelo dobro razumela z ostalimi predmeti, skupaj so se pogovarjali, se igrali, smejali. Skupaj so srečno živeli.

INDIJA KOROMANDIJA

Anže Šlibar, 3.r Kovor

V davnih časih je živela družina, v kateri je vladal popoln red. Luka, član te družine, pa ni mogel prenašati tega reda, zato se je odločil, da gre v Indijo Koromandijo. Tam mu mama ne bo govorila, kaj sme in česa ne, da mora vse pospraviti, se vsak dan umiti, se učiti... Tudi oče mu ne bo ukazoval, kaj vse mu mora pomagati. Za nameček pa mora še v posteljo takrat, ko reče oče.

V Indiji Koromandiji vladajo otroci in otroška domišljija. Ves dan je posedal v brezdelju. Drugi dan je naredil veliko škode: razbil vazo, pomendral rože, zažgal mizo in razbil steklo. Take reči so se dogajale skozi ves teden. Po tistem se je naveličal uničevati.

Odločil se je, da gre iskat prijatelje. Hodil je že pet kilometrov, pa še kar ni našel nikogar. Končno je našel prijatelje, ki so prišli iz severne Avstralije. Šli so se razgrajače, spet ves teden. Drugi teden so se šli požigalice, tretji teden Indijance, četrti teden pa uničevalce. Končno so se umirili, kajti bili so zelo izmučeni. Spoznali so, da so Indijo Koromandijo spremenili v veliko prazno puščavo.

Nenadoma pa se je pred Lukovimi očmi pojavila mama. To je bilo vsakodnevno prebujanje, znak, da bo počasi treba v šolo. Spoznal je, da so bile to le sanje, ki jih ni želel nikoli več sanjati. Sedaj prav rad pomaga mamicam in očku pri vsakodnevnih opravilih.

ŠTIRJE LETNI ČASI

Alenka Novak, 2.r Kovor

Pozimi je res lepo,
ker takrat je vse belo,
otroci se radi kepamo.

Pomlad je res lepa,
ker ptički pojo,
ptički pa pojo zato,
ker veseli so tako.

Poleti je res lepo,
ker češnje cveto,
otroci pa veseli so,
ker lahko se kopajo.

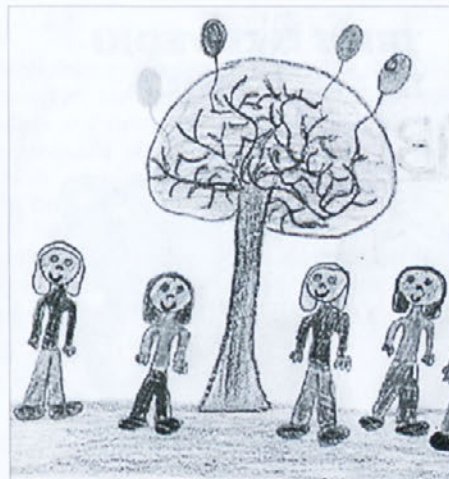
Jeseni je res lepo,
ker se ptice selijo,
ptice pa pojo, vse pozdravljajo.

JABLANA

Leja Ahačič, 3.r Kovor

Nekoč je na vrtu rasla jablana. Na njej so rasla velika debela jabolka. Neko jesen pa so prišli k jablani otroci. Igrali so se okoli nje. Šli so se lovilca, slepe miši in igro poligon. V igro so se tako vživeli, da niso takoj zaznali, da na jablani ni več jabolk. Nenadoma so zagledali, da na vejah jablane visijo baloni. Hitro so zlezli na jablano. Prijeli so se za balone in kar naenkrat so odleteli v zrak. Leteli so daleč nad gozdovi in travniki. Pristali so v temnem gozdu in srečali jelena z velikimi rogovi.

Vprašali so ga, če jih lahko odpelje domov. Odgovoril jim je, naj gredo kar za njim in naj se ne bojijo drugih živali v gozdu, saj imajo rade pridne otroke. Dolgo so hodili in nato že od daleč zagledali svojo vas, starše, bratce in sestrice, ki so jih šli iskat. Najprej so se zahvalili jelenu za pomoč, nato pa so vsi srečni stekli mamicam v objem. Obljubljali so jim, da se drugič ne bodo več igrali tako nevarnih iger z baloni. Še dolgo so se spominjali velike pustolovščine in srečni so bili, da se je tako srečno izteklo.

SNEŽAK

Tjaša Smolej, 3.b

Bila je zima. Špela in Marko sta se smrtno dolgočasila. "Pojdiva ven!" je zaklicala Špela. Marko se je strinjal. In sta šla.

Naredila sta snežaka. Imel je rdeč šal, rumene rokavice, modro kapo in na glavi rjav lonc. Namesto nosu je imel korenček, namesto oči, ust in gumbov pa je imel kamenčke. Ko je bil snežak nared, je zraven priteknel njun prijatelj Roman. Vzeli so sanke in se šli ne bližnji grič sankat. Zelo so se veselili. Na koncu so se še kepali.

Prišel je čas kosila. Morali so se posloviti. Marko in Špela sta hitro pojedla. Potem ju je oče odpeljal k prijatelju Nejcu in prijateljici Anici. Igrali so se različne igre. Bližal se je božič. Špela je poklicala domov očeta in mater.

Vprašala ju je, če lahko božič preživi s prijatelji. Ko se je ponoči zbudila, je opazila, da nekaj ni v redu. Pogledala je skozi okno in videla snežaka, ki sta ga naredila z bratom. Hitro se je oblekla in šla ven. Snežak je spregovoril. Povedal ji je neko skrivnost.

Bližala se je polnoč. S prijatelji so okrasili božično jelko. Pridružil se jim je tudi snežak. Ker je v kaminu gorel ogenj, se je snežak počasi začel topiti. Naenkrat ga ni bilo več.

Vsi so bili žalostni. Skupaj so naredili novega snežaka. Ta snežak ni bil čaroben, zato sta bila Špela in Marko zelo žalostna.

Emil Lončarevič, 7.b

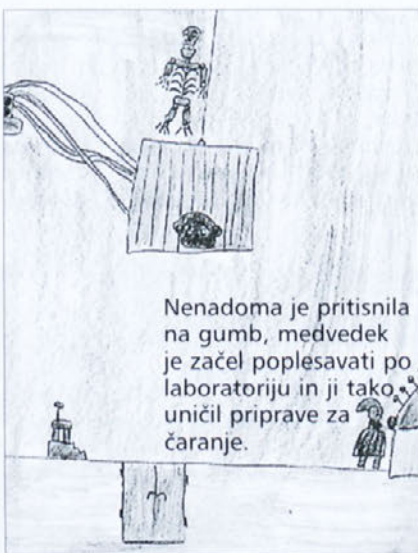
**TRIJE MEDVEDKI
IN ČAROVNICA**

Aljaž Krsnik, 3.r Kovor

Nekoč so v majhni vasi živeli Marko, Metka in Matej, vsi so bili medvedki.

Nekega dne je mali medvedek Matej ušel iz vasi. Naletel je na neko staro. Starica je bila čarovnica Milena. Čarovnica Milena je medvedka zvalila v svoj podzemeljski dom. Tam ga je zaprla v kletko in ga poskusila spremeniti v mačka.

Nenadoma je pritisnila na gumb, medvedek je začel poplesavati po laboratoriju in ji tako uničil priprave za čaranje.

Čarovnica je bila tako prestrašena, da se je zaprla v škrinjo. Medvedek pa ji je medtem ušel in se srečno vrnil domov.

GREGORJEVO

Marko Tavželj, 4.b

Čevljarji so včasih komaj čakali, da luč ugasne in pomlad se zbudi ter sv. Gregorij k njim prihiti.

Papirnate hiše se v vodi bleščijo, na bregu se otroci veselo smejejo.

"Kje si pomlad?"
vzklikajo vsi,
ko hišice v ognju vse zažare.

TRŽIŠKI ZMAJ

Katja Smolej, 4.b

Nekoč živel je strašen zmaj, bil je velik tolovaj.

Napadal je živali, ljudi, dim iz nosa se vali.

Ko ogenj bruhnil je močno, zatreslo se je še nebo.

Kjer njegova noga je stopila, se skala je v dolino odvalila.

Tako tudi tržiška luknja je nastala, ko zmajeva noga po njej je cepetala.

TRŽIŠKI ZMAJ

Jaša Veselinovič, 4.b

Živel je en Jaka,
Jaka Kovač.
Je imel petelina,
debelega za pet kač.

Je zbežal petelin
na goro visoko.
V jami veliki
znesel je jajce.

Iz jajc razvil se je zmaj,
je goro razklal
in vas poteptal.

Ljudje so bežali
in tako nastal je današnji Trzič.

LETO 3000

Žan Dolinar, 2.r Kovor

Ko se zbudim, oziroma me zbudi moj robot, me umije in mi poda kapsulo znanja. Pripravi mi zajtrk, ki ga pojem, po zajtrku se grem igrat. Po igranju pojem kosilo, potem gledam televizijo. Med gledanjem televizije pojem večerjo in zaspim.

Uršula Gorjanc, 2.r Kovor

Zjutraj me zbudi nenavaden hrup in začudena sem. Nato se ozrem naokoli in pogledam sebe in že pogledam ven in vse je drugače. Hiše so drugačne, igrala so drugačna, avto je zelo moderen, vse je drugače. Računalnik mi pripravi zajtrk, odpira mi vrata. Avto se sam odpre, samo povem mu, kam grem, in me odpelje tja. Ta hrup, ki pa me je zjutraj prebudil, je bila raketa, ki dnevno leti na Luno, saj tudi tam stanujejo ljudje in hodijo v službo na Zemljo ali obratno.

Aleks Petrnal, 2.b

Znašel sem se v letu 3000. Avtomobile so razbili in iz njih naredili rakete. Po cestah je veliko, na milijone raket. Posnel sem film o raketah. Dobil sem toliko denarja, da sem milijonar. Z očijem sva kupila raketo Ferrari. Ljudje ne hodijo v službo, celo jaz ne.

Zvečer smo na travniku priredili zabavo in kino na prostem. Gledali smo moj film, ki je trajal tri ure, v njem sem imel glavno vlogo. Pokonci smo bili do osmih zjutraj. Zabava je bila dobra. Šel sem v časovni stroj in se nato vrnil v leto 2003.

Alenka Novak, 2.r Kovor

Moj dan v letu 3000. Zjutraj me je zbudila nenavadna žival. Mislila sem, da sanjam. Ta nenavadna žival je spregovorila: "Jaz sem opica Ferda." Skupaj sva se igrali celo dopoldne. Kar naenkrat pa je z neba padla neka skrinja, za njo pa še ključ. Ferda je ključ prijela in poskusila skrinjo odpreti. Ključavnica je zaškripala in skrinja se je odprla. Notri je bilo polno zlata in srebra. Kar naenkrat pa je zlato in srebro začelo izginjati. Pojavila sta se dva možica. S Ferdo nisva mogli verjeti svojim očem. Možica sta rekla, da jima je ime Zlatek in Cekinček. Nato sva se predstavili še midve. Skupaj smo se igrali do večera. Zvečer sta morala Zlatek in Cekinček nazaj v skrinjo, ta pa nazaj na nebo. Ferda je morala nazaj domov k svoji mami, jaz pa v posteljo.

Tim Zupan, 2.r Kovor

Zbudil sem se v lepo jutro. Zbudil me je Robot Rex. Bil sem dobre volje že zaradi lepega vremena. Rex me je odpeljal v kopalnico. Sedel sem na visok stol k umivalniku, Rex pa mi je začel umivati zobe, obraz, uredil mi je še frizuro. Ko sva v kopalnici opravila, sem šel v sobo do računalnika, da mi je pokazal, kaj naj oblečem. Tako urejen sem se pokazal teleportu. Bil je zadovoljen, zato me je odpeljal v šolo. V šoli smo pisali spis o dekllici z vžigalicami. To je izgledalo tako, da smo mi govorili, svinčnik pa je pisal sam. Pri družbi smo imeli pred seboj navigacijski računalnik. Pri telovadbi pa so nam roboti premikali roke in noge. Domov sem odšel s pomočjo teleporta. Za kosilo smo pojedli tri tablete. Po kosilu sva se z Rexom šla razne igrice.

Jan Kozinc, 2.b

Smo v letu 2003. Šel sem v časovni stroj in ponesel me je v leto 3000. Odločil sem se, da bom celo leto ostal tam. Šel sem iz časovnega stroja in zagledal nekaj tisoč raket. Podirali so cesto. Za odvažanje peska in ostalega so uporabljali dvajsetmetrske rakete. Da bi se otnesel tega hrupa, sem šel k nekemu bogatašu. Imel je tridesetmetrsko raketo in prav tako veliko letalo. Ko sem prišel v hišo, sem zagledal dvajset robotov, ki so opravljali vsa hišna opravila. Bogataš me je vprašal, če bi delal zanj in če kaj znam. Odgovoril sem mu, da sem arhitekt. Vprašal me je, če bi nadzoroval robote, ki podirajo avtocesto, saj avtomobili preveč onesnažujejo zrak. Vse avtomobile so odpeljali na odpad. Natanko mi je povedal, kaj naj delam. Dal mi je raketo na vodni pogon in odpravil sem se na delo. Delo je bilo preprosto: pritiskal sem na gumbe in robotom ukazoval, kaj naj naredijo. Mračilo se je in počasi sem prenehal z delom. Vesel sem bil, ker je bilo delo zelo preprosto. Ker sem bil uspešen, me je lastnik vprašal, če želim z njim na počitnice na Mars. Prikimal sem in se že veselil novih doživetij.

Ana Mravlje, 2.r Kovor

Zjutraj me zbudi nenavaden robot. Ampak jaz s sanjami odplavam v nebesa. Tam vidim, kako iz nebes padam v blato zlata. Zelo mi diši to blato. Nenadoma pripelje električni avto. Smrdi. Smrdi, smrdi kot kuga. Pripelje punco, ki ima na glavi kurilno olje. Tudi ona zelo smrdi. Tedaj nisem več vedela, kaj naj naredim. V tistem trenutku se mi je posvetila ideja. Ker je bila ta ideja slaba, nisem bila v dobrem stanju. Prišel je Marsovec z imenom Vrtoglavec. To je bil izumrl Marsovec Vrtoglavec. Vrtoglavec je bil zato, ker se je ves dan vrtel. To je bila prava zmešnjava. Nato sem odšla v trgovino. Tam sem kupila kruh, mleko, jajca, jogurte in solato. Ko sem prišla iz trgovine, sem poskusila jedi in popila mleko. V kruhu je bil Marsovec, v mleku škrat, v jajcu je plavala mravljica, v jogurtu je bil smrdljivec in v solati majhna žlica. Tako nisem mogla jesti jedi in popiti mleka. Ko sem sedela za mizo, je nekaj potrkalo na vrata. Prišel je električni slon. Vse mi je poteptal in skoraj tudi mene. Slon je nenadoma odšel in pokončal celo Zemljo.

NOVOLETNE POČITNICE

Matic Rogelj, 1.r Kovor

To so bile moje prve šolske počitnice. Zelo sem jih bil vesel. S sestrico Moniko sva imela piknik. Nabrala sva trobentice, se igrala in plezala po vrvi. Med počitnicami sem se učil tudi brati in pisati. Na silvestrovo sem gledal risanke, se igral monopoli in človek ne jezi se. Dobro sem večerjal in nazdravil s šampanjcem s svojimi najbližjimi. Gledal sem rakete. Bile so zelo lepe. Veliko bi še lahko napisal, ker sem med počitnicami veliko počel in se imel zelo lepo.

Jan Škaper, 1.r Kovor

Zadnji dan šole smo otroci komaj čakali počitnic. Prvi teden počitnic sem se skupaj s starši odločil, da bomo delali in se tako pripravili na božič in novo leto. Jaz sem pospravil sobo, starši pa ostale prostore. Za božič sem pomagal okrasiti jelko in prostore. Drugi teden pa smo si privoščili počitek. Obiskali smo stare starše. Bili smo v hribih, zadnje dni pa na snegu na Vršiču. Bližal se je konec počitnic, zato sem se začel pripravljati na šolo.

Urška Ribnikar, 2.r Kovor

Med počitnicami sem se igrala s prijatelji. Bila sem na počitnicah v Žabji vasi za štiri dni. Doživela sem nekaj hudega. Če vam povem, se boste prestrašili, no, vsaj mislim. Ko sva z mamo šli v hišo, sva zaslišali mijavkanje. Potem sva šli v posteljo. Ko sem se zjutraj zbudila, sem se oblekla in šla v hlev. Mama mi je povedala, da je kuna ubila štiri kokoši. Ena ni imela glave, vsem štirim pa je popila kri. Ko sem prišla na tisti kraj, je bila ena kokoš že bolj stran od drugih in videla sem, da je nekaj švignilo mimo. To je bila zagotovo kuna.

Urša Praprotnik, 2.r Kovor

Počitnice sem lepo preživela. Skoraj vsak dan sem delala grad iz slame in storževih lusk. Ko sem grad končala, sem naredila še ptičjo hišico. Potem sem morala nahraniti svojo ribico Zlatko in štiri muce.

Ko sem živali nahranila, sem se kar malo dolgočasila, zato sem s sosedo Katjo peljala na sprehod njeno psičko Keli. Nato smo odšli na obisk h Katji in Tanji. To sta moji sestrični, ki živita v Pristavi. Za novo leto smo spuščali rakete. Dobili smo velik paket. Zelo smo bili presenečeni, saj nismo ničesar naročili. Odprla sem ga in videla, da je notri želva. Zelo sem je bila vesela. Potem sem ji dala ime Miki in seveda sem jo tudi nahranila.

To so bile moje najljubše počitnice.

Kristjan Špendal, 2.r Kovor

Med počitnicami sem se imel lepo. Igral sem šah, človek ne jezi se in enko. Od ponedeljka do sobote sem bil pri bratrancu Mihi. Pri Mihi smo se šli igrati "Lepo je biti milijonar."

Potem smo gledali televizijo in igrali igrice na računalnik. Med počitnicami sem se imel lepo.

KAKO SEM PREŽIVELA POČITNICE

Sara Ručigaj, 2.r Kovor

Zjutraj me je mami zbudila in odpeljala na smučarski tečaj, ki ga je organiziral učitelj Žare. V Bistrici smo se dobili na bencinski črpalki. Od tam nas je avtobus odpeljal v Bodental. Tam smo se razdelili v skupine. Vsaka skupina je imela svoje ime. Naša skupina se je imenovala "Kamikaze." Našo skupino je vodil Žiga. Ko smo smučali že dve uri, so nas poklicali na kosilo. Nato smo smučali še dve uri. Ko pa sta ti dve uri pretekli, nas je avtobus spet odpeljal v Bistrico. Tako se je ponavljalo iz dneva v dan. Ko se je tečaj zaključil, smo povabili še starše. Dobili smo tudi medalje. Tako smo imeli lep spomin na Bodental.

Grega Rudolf

A komaj se je tečaj končal, že smo odšli na Krvavec. Ko smo prišli, je deževalo. Naša prtljago je peljal džip. Za motorne sani ni bilo dovolj snega. Ko nas je džip pripeljal, smo iz njega zložili prtljago, jo znosili v apartma in s Pekleniki in Tureli odšli na smučanje. Zvečer smo do pozne ure plesali, potem pa smo šli spuščat rakete. Ko smo se vrnili v Merkurjevo koč, smo do polnoči plesali, potem pa proslavili prihod novega leta. Smučali smo vsak dan. Vsak večer pa smo se sankali. Vsi otroci smo nosili laserske luči, da se nismo izgubili v temi. Zelo zanimivo je bilo opazovati teptalce, ki so pripravljali proge za naslednji dan. Zadnji dan počitnic so nam motorne sani odpeljale prtljago do gondole, mi pa smo se poslovili od prijateljev in odšli domov.

JAZ SEM URA**Aleš Novak, 2.b**

Stanujem v Lomu, čisto blizu cerkve, in imam lep razgled na cerkveno uro. Ker sam še ne vem veliko o njej, sem vprašal strica, ki je organist v cerkvi, da mi je povedal nekaj o tem. Cerkevna ura teče že od leta 1834. V baročni dobi je bil zvonik gotski, kasneje pa so ga zvišali. Ura ima rimske številke. Prej je bila mehanska, zdaj pa ta ne dela več in ima že muzejsko vrednost. Pred tremi leti so jo prenovili v elektronsko. Table z uro so na vseh štirih straneh neba. Ura bije vsako polno uro, na pol ure in na petnajst minut. Opominja nas, kdaj moramo iti k maši, zvoni ob pomembnih cerkvenih praznikih, porokah, pogrebih itd. Mnogi, ki pridejo na obisk, pravijo, da bi jih glasno zvonjenje zelo motilo, toda mene ne moti, ker sem že navajen.

Jan Kozinc, 2.b

Jaz sem budilka. Vsako jutro zbudim Janeza. To sem opravila, zdaj se bom še predstavila. Sem budilka in imam ohišje, številčnico in kazalce. Zadaj imam mehanizem, da se lahko kazalci sploh premikajo. Ja, pozabila sem še na sekundni kazalec. Ta kaže sekunde. Vsak dan sem v sobi in vsak večer me mora Janez naviti. Enkrat me je pozabil in potem je zjutraj zaspal. Zbudila ga je mama in tudi mene je navila. Vse dni preživljam v sobi, nikoli ne grem v naravo. A tako je pač moje življenje.

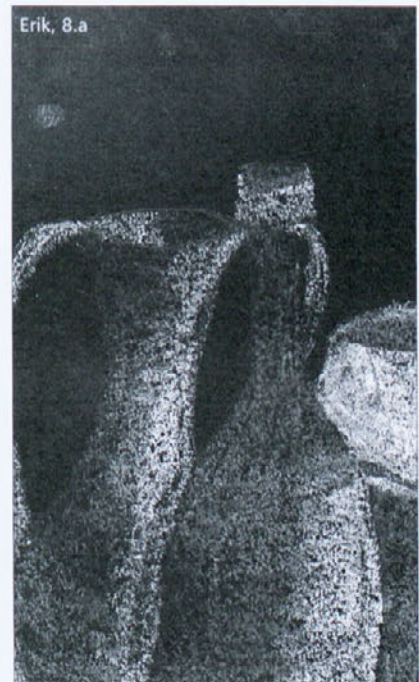
Enisa Krupić, 2.b

Jaz sem ura budilka. Nekega večera me je Irena pozabila naviti. Zjutraj je zamudila službo. Otroci so se spraševali: "Kje je naša učiteljica Irena Japelj?" In kaj se zgodi? Irena pride šele eno uro po tem. Imeli so pouk in mene, uro budilko, so dali na polico. Tako se moja zgodba konča.

Nina Perne, 2.b

Sem štoparica. Sem last trenerja za nogomet. Hitro moram šteti. Štopam čas tekme. Ena tekma traja kar 30 minut. To je kar veliko, kajne? Nogometaši OŠ Bistrica dajo skoraj vsako minuto gol. Prejšnjo tekmo je OŠ Bistrica dala deset golov. Gledam različne tekme. Ko mine 30 minut, me trener ustavi. Ko se začne naslednja tekma, me spet vklopi.

Lavra

Ana marija Valjavec**Erik, 8.a**

BEREMO Z MEDVEDKOM

V projekt smo se vključili s 1.a, 2.a, 2.b, 2.Kovor in 3.b razredom. Razred kupi medvedka, učenci potem skupaj z učiteljico izdelajo knjižico, v kateri predstavijo sebe in šolo, nato pa vse skupaj pošljejo razredu - partnerju (v našem primeru OŠ Križe, OŠ Antona Tomaža Linharta in podružnični šoli Kovor). Tam medvedka vključijo v dogajanje na temo projekta.

Vsak učenec naj bi v okviru projekta prebral vsaj dve knjigi in ju analiziral s pomočjo medvedka (opisal svoja občutja pri branju, dogajanje v knjigi, ilustriral dogajanja, na čim zanimivejši način predstavil vsebino).

Ob medvedku učenci pišejo dnevnik, ki ga na koncu skupaj z medvedkom pošljejo nazaj na matično šolo. Projekt močno motivira učence za branje.

BINE ZOPET PRI MENI

Lara Šarabon, 1.a

NOVOLETNE POČITNICE JE BINE PREŽIVEL PRI MENI. BOŽIČ SVA PREŽIVELA NA SMUČANJU. VELIKO SEM SMUČALA, A BILO JE PREMALO SNEGA.

OB JELKI SMO PELI BOŽIČNO PESEM. NEKAJ DNI SVA BILA PRI BABICI. NAREDILA SVA VELIKO ČESTITK.

ZA NOVO LETO SVA BILA NA DOBRČI. V HRIBIH SVA ZOPET SREČALA STARO PRIJATELJICO Z IMENOM TJAŠA. BILO JE KRASNO, LE BINE SE JE MALO BAL POKANJA PETARD. NASLEDNJE POPOLDNE SMO ŠLI VOŠČIT ZA NOVO LETO PRIJATELJEM IN POTEM JE BILO POČITNIC KONEC. ČAU, ČAU.

PRI ŠPELI DOMA

Špela Lausegger, 2.b

Sem medvedek Oto. Danes sem se imel fino, saj sem bil na Brezjah pri Špeli.

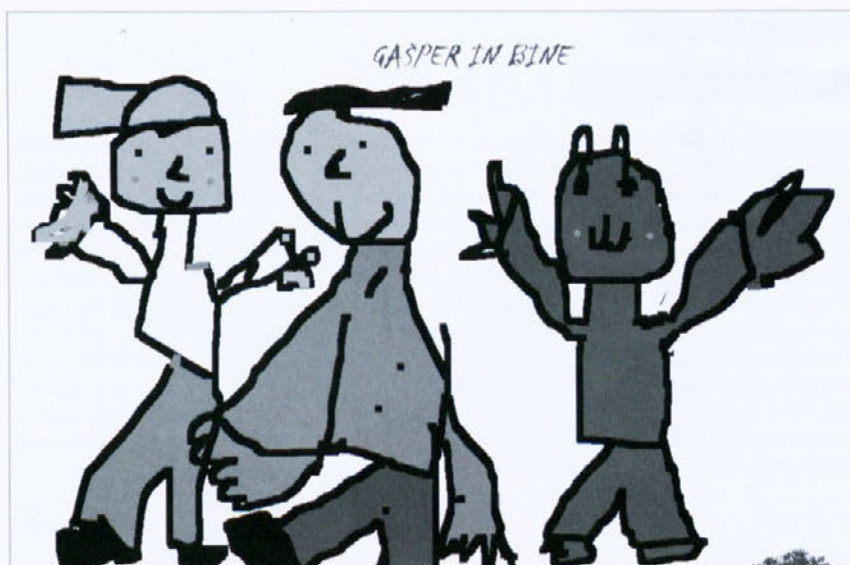
Ko sva prišla iz šole, me je predstavila očku in mami, vsem svojim bratom in sestrični. Po kosilu mi je razkazala svojo sobo. Tam sva poslušala skupino Bepop in delala nalogo. Družbo so mi delale barbike, zajčki in medvedki. Ker je bil zunaj sneg, sva se šla sankat na breg ob hiši. Špela me je toplo oblekla, da me ni zeblo. Kmalu sva prišla v hišo na topel čaj in večerjo. Skupaj sva pogledala nekaj risanih filmov. Ker pa je bil naslednji dan pouk, sva se ob osmih umila in šla v posteljo.

Špela me je stisnila k sebi, mi voščila lahko noč, nato pa sva zaspala.

MEDVED POTEPUH

Anita Longar, 2.b

Sem medvedek, ki se rad potepa. Sem brez doma, zato hodim od šole do šole, oziroma od učencev do učencev. Moji najljubši prijatelji so otroci, ki hodijo v šolo. Obiskujem jih na domovih. Danes me je dobila Anita. Hitro sva se spoprijateljila. Skupaj sva odšla proti njenemu domu. Hodila sva peš ter opazovala naravo. Prispela sva domov in pozdravila domače. Predstavila mi je brata, mami in očija. Skupaj sva naredila domačo nalogo. Popoldne sva se malo igrala. Ugotovil sem, da je popoldan zelo hitro minil. Zvečer sva še malo pogledala televizijo ter se počasi pripravila na nočni počitek. V veselje mi je bilo, da sva z Anito imela lep dan, ki mi je zelo hitro minil. Želim si, da se še kdaj srečava.

MEDVEDEK NA OBISKU

Aleš Novak, 2.b

Prišel je dan, ko je medvedek obiskal tudi mene. Dobil sem ga v šoli, v vrečki z nekaj toplimi oblečili, da ga pri meni ne bi zeblo. Ko sva prišla iz šole domov, sem ga posedel na stolček v kuhinji, da se je malo razgledal naokoli. Bratec David, ki ima zelo rad medvedke, ga je takoj vzel v naročje, ker je verjetno mislil, da bo kar njegov. Celo medvedkov šal in kapico je oblekel, da smo se vsi smejali. Kasneje, ko je mami skuhalo kosilo, smo za mizo posedli tudi medvedka, da se ne bi počutil osamljenega. Bratec, ki je bil medvedka še najbolj vesel, mu je ponujal celo juho s svojo žličko in malo je manjkalo, da ga ni popackal. Raje sem ga odnesel v svojo sobo, da si je ogledal, kje preživim večino časa, kadar spim, se igram in pišem naloge. Medvedku sem razkazal svoje igrače, računalnik, celo kasete sem mu zavrtil. Ko je v mojo sobo prišel še David, je s seboj prinesel svoje plišaste igrače, da je medvedek imel družbo. Mislim, da je bilo medvedku to zelo všeč in da mu pri meni ni bilo dolgčas že zato, ker ga je David kar naprej nosil po stanovanju.

Kmalu se je začelo večeriti in počasi se je bilo treba odpraviti spat. Vprašanje pa je bilo le, pri kom bo spal medvedek. Odločili smo se, da bo v postelji z Davidom toliko časa, dokler on ne bo zaspal, potem pa ga bom jaz vzel k sebi, da bo prenočil v moji postelji.

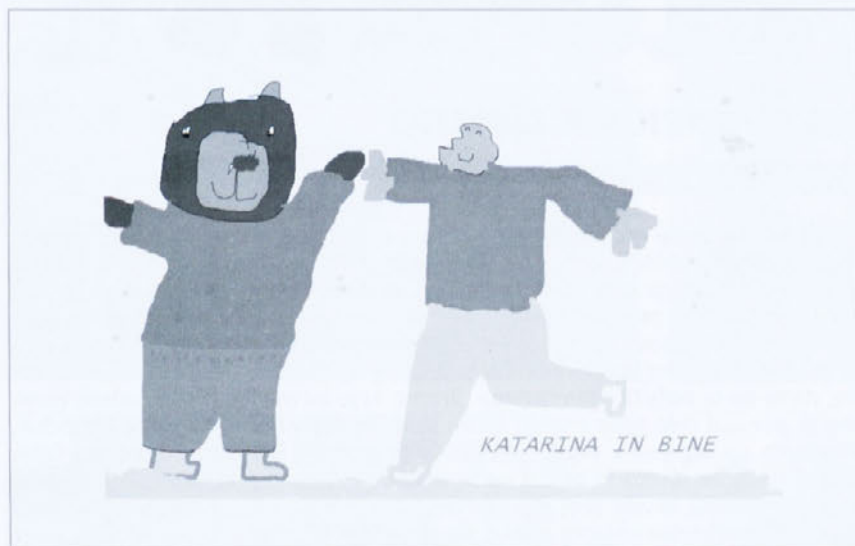
Z mami sva se odločila, da medvedku podariva tople volnene copatke, ki jih moj bratec ne nosi več, da bo medvedek imel spomin na nas. Upam, da se je medvedek pri meni lepo imel in da me bo še kdaj obiskal.

MEDVEDEK

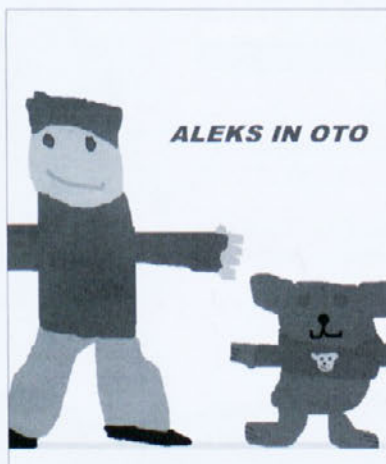
Tim Zupan, 2.r Kovor

V šoli sem dobil medvedka Bralčka za en dan. Po končanem pouku sva odšla domov. Na stopnicah me je srečala stara mama in ko me je dobro pogledala, je opazila medvedka Bralčka. Dejala je, da ko je ona hodila v šolo, so dobivali ocene, ne pa medvedkov. Ko sva vstopila v kuhinjo, je dišalo po zelenjavni juhi in palačinkah. Z medvedkom sva se usedla za mizo in mamica naju je postregla s kosilom. Meni zelenjavna juha ne diši, zato sem se bolj igral kot jedel. Mami je bila huda in rekla, da bo dala vso juho Bralčku. Zdelo se mi je, da so se mu oči zasvetile. Po mojem Bralček obožuje zelenjavno juho. Po kosilu sva napisala domačo nalogo. Potem sva se odpeljala na plezalni tečaj. Čeprav je Bralček plezal prvič, se je kar dobro odrezal. Z Bralčkom sva spala v isti sobi. Ponoči se mi je zdelo, da me nekdo opazuje. Bil je medvedek. Oči so se mu svetile kot kakšnemu mačku. Z Bralčkom sva se imela super, samo bolj zgovoren bi lahko bil.

JAKOB PRIPOVEDUJE

Nena Bogataj, 3.b

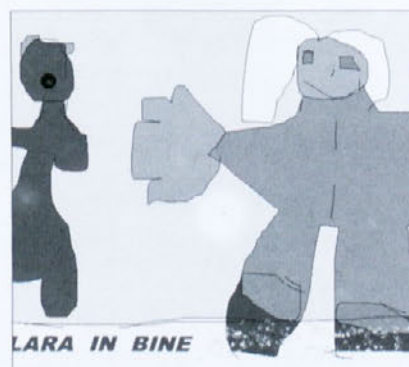
Zjutraj sem šel spet v šolo. Ana me je dala deklici Neni. Po končanem pouku sva šla Nena in jaz na pevske vaje. Tam so peli in tudi jaz sem kaj zabrunjal. Šli smo se tudi različne igrice. Spet je zazvonil šolski zvonec in šla sva k Nenini babici. Neno je že čakalo kosilo. Malo sem tudi jaz pojedel. Med kosilom sem spoznal njenega bratca Saša in deda. Sašo je star pet let in ni se me mogel nagledati. Čez nekaj minut je Nena zaigrala na klavir. Naučila me je igrati pesmico Kuža pazi. Prišla je Nenina mamica in vsi smo odšli domov. Šli smo v strm breg po snegu, da smo prišli do hiše. Iz hiše je zelo lep razgled. V daljavi vidiš hiše, griče, gore. Spoznal sem Neninega in Sašovega očka. S Sašom sva se igrala slepe miši, Nena pa je pisala domačo nalogo. Končno sem dočkal najlepše. Sankanje! Hura! Sankali smo se kar po cesti, saj je bilo ravno toliko snega, da avto ni mogel v breg. Začelo se je že temniti, ko nas je Nenina mamica poklicala. S toplim čajem smo se pogreli. Nena je meni in Sašu prebrala pravljico. Malo smo igrali igrice na računalnik in risali. Kmalu je zadišalo po slastnih palačinkah. Juhu! Palačinke! Nenina mamica je spekla zelo dobre. Pojedel sem dve, Sašo tudi dve, Nena pa tri. Imela je zelo velik trebuh. Z bratcem sta se težko spravila v kopalnico. Umila sta se in oblekla v pižamo. Vsi trije smo smuknili v posteljo. Jaz sem zaspal v Neninem objemu.

BINE IN ALJAŽ

Aljaž Slatnar, 1.a

V TOREK SEM PRINESEL DOMOV IZ ŠOLE MEDVEDA BINETA. NAJPREJ SVA NAPISALA DOMAČO NALOGO. POTEM SEM BINETU POKAZAL SVOJO SOBO. MALO SVA IGRALA NA RAČUNALNIK IGRICO NOGOMET. POTEM SEM BINETA PREOBLEKEL.

OBLEKEL SEM GA V RDEČO JOPICO, RJAV BREZROKAVNIK, RDEČE COPATE, METULJČKA IN BELO KAPO. ZVEČER BOVA SKUPAJ SPALA, ZJUTRAJ BOM ODŠEL Z BINETOM V ŠOLO. DOMA SVA SE IMELA ZELO LEPO.

DAN Z BRALKOM

Blaž Kralj, 2.r Kovor

Bil je mrzel januarski dan. V Blaževi torbi me je kar pošteno zeblo. Šla sva k stari mami v Kovor. Upal sem, da me bo odložil v topli kuhinji, a me je pozabil na hodniku. Ko sva šla domov na Loko, Blaž sploh ni vedel, da me nosi. Če bi bil nekoliko večji, bi Blaž opazil, da ni sam.

Spoznal sem Blaževo družino. Ko me je prinesel v svojo sobo, mi je bilo kar tesno pri srcu. Na postelji sem se ustrašil trikrat večjega medveda od mene. Še sreča, da je spal. Stisnil sem se k Blažu pod toplo odejo in kmalu smo vsi trije zaspali.

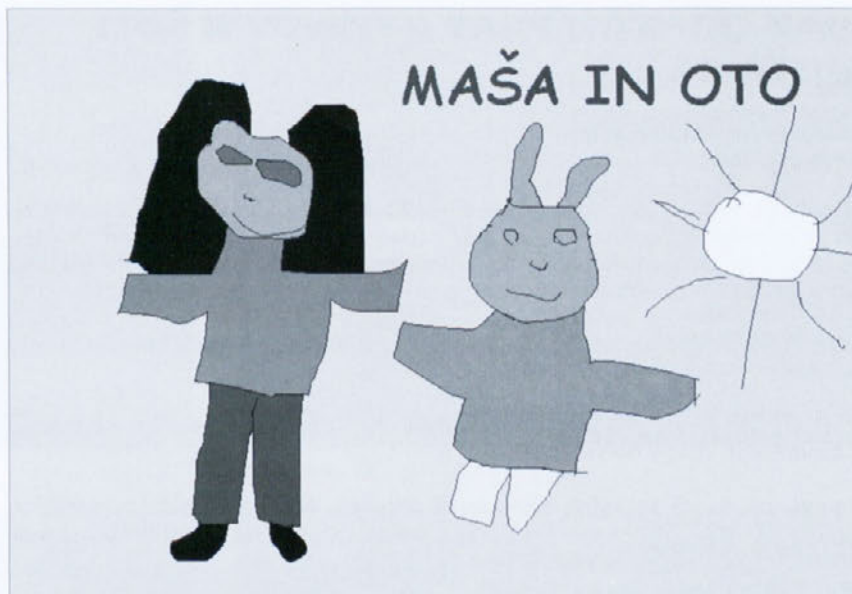
**MOJ NOVI
PRIJATELJ****Mario Crnovič, 2.b**

Ko sem se včeraj zjutraj zbudil, je ob meni ležal moj novi prijatelj Mario. Spomnil sem se, da me je prejšnji dan prinesel iz šole. Ker pa mora Mario vsak dan v šolo, sem ostal doma. Igral sem se z njegovo sestrično Mašo. Ko je Mario prišel domov, sva skupaj napisala domačo nalogo. Popoldne sva odšla k Primožu. Tam sem spoznal veliko novih prijateljev. Primož in Mario sta se igrala, mi pa smo se pogovarjali. Proti večeru sva odšla domov. Mario je igral na harmoniko, kar mi je bilo zelo všeč.

Bil sem zelo vesel in zaželel sem si za vedno ostati pri njem.

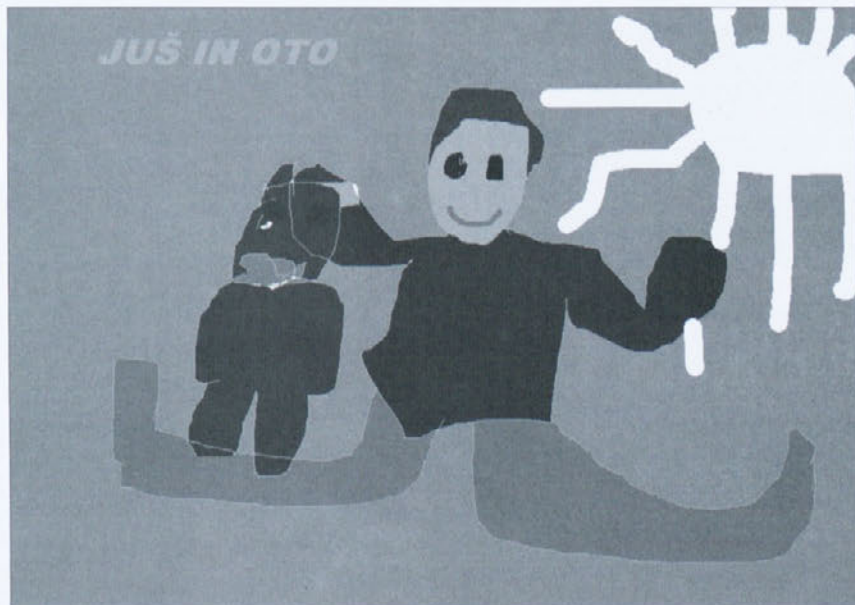
**MEDVEDEK
RJAVKO****Davor Boldin, 2.a**

Zjutraj sem se zbudil, Davor je bil že pokonci. Oblekel sem se in šel k Davorju. Pojedla sva malico, oblekla smučarsko opremo in odhitela na breg. Trikrat sva se spustila v dolino in nato imela počitek. Popila sva sok in pojedla sendvič. Nato sva pomislila, da bi se še enkrat spustila v dolino, a se nama ni dalo več. Potem sva šla domov in se preoblekla. Malo sva gledala TV. Potem sva počivala in še malo poslušala glasbo. Tako se je za naju končal ta dan.

DAN Z DOMNOM**Domen Malovrh, 2.r Kovor**

Danes, prvo šolsko uro, sem spoznal Domna. Dopoldan, ko sva bila v šoli, sem se kar malo dolgočasil. Malo sem spal, opazoval, kaj delajo učenci, in komaj čakal, da me Domen odnese domov.

Ko sem zagledal zelen avto pred šolo, sem takoj vedel, da je prišel Domnov oči po naju. Domen živi v beli hiši z veliko teraso. Imajo kar dve božični jelki. Najprej mi je razkazal svojo sobo, potem me je predstavil svojemu bratcu. Ta nama je pokazal zelo lepo risbo, ki jo je narisal na steno. Potem sva pojedla kosilo in si nato ogledala risanko. Potem sva se pred hišo sankala. Z Matejem in Domnovim očkom smo se tudi kepali. Potem je prišla Domnova mamica. Z Domnom sta pregledala domačo nalogo, potem pa mi je Domen prebral zgod-bico. Zvečer smo vsi skupaj povečerjali. Matej se je nato v svoji sobi učil, mami in oči pa sta gledala televizijo. Midva sva se do enaindvajsete ure igrala z lego kockami. Potem sva si umila zobe, Domen tudi telo, in odšla spat. Domnova mamica nama je povedala pravljico za lahko noč.

DAN ODPRTIH VRAT V OSNOVNI ŠOLI BISTRICA

Gaja Maršič in

Nina Zupančič, 7.b

V soboto, 7. 12. 2002, smo v Osnovni šoli Bistrica na stežaj odprli vrata vsem, ki so si želeli ogledati, kaj vse smo učenci razredne in predmetne stopnje pripravili za dan odprtih vrat. Naše dejavnosti so bile povezane z vsem, kar sodi v čas pred novim letom.

Zjutraj nas je pričakalo deževno vreme, a smo bili kljub temu vsi veselo razpoloženi, polni idej in pričakovanj.

Naš dan se je začel s pripravo na obisk, nestrpno smo čakali naše starše, sorodnike in druge obiskovalce.

In res, ob 9. uri so začeli obiskovalci prihajati. Najprej je naša ravnateljica gospa Marija Klofutar vse pozdravila, pevski zbor je za dobrodošlico zapel nekaj pesmi, nato pa je učenka Rozi povabila prisotne, naj si ogledajo izdelke, ki smo jih učenci pripravljali že vse od meseca novembra naprej.

Predstavili smo se z mnogimi dejavnostmi. Izdelovali smo novoletne voščilnice, pekli smo piškote, učenci razredne stopnje so izdelovali okraske iz slanega testa, papirja in drugih različnih materialov. Če ste imeli srečno roko, ste iz "žaklja sreče" lahko tudi kaj dobrega "potegnili". Seveda so si starši najprej ogledali izdelke svojih otrok. Kasneje jim je čas dopuščal tudi to, da so si ogledali druge izdelke in jih celo kupili. Piškotov je kaj hitro zmanjkalo, sklepava, da smo dobri slaščičarji. Ugotovili sva tudi, da bodo po pošti "romale" samo voščilnice, ki smo jih izdelali učenci OŠ Bistrica, saj so tudi te kmalu

Katja Smolej, 4.b; Mesto

pošle. Upava, da bodo v njih res prisrčna in iskrena voščila. Vsi učenci smo bili zelo navdušeni, ker so si nekateri starši res vzeli čas in prisledli k nam ter nam priskočili na pomoč.

Ob kramljanju in izdelovanju še zadnjih izdelkov se je iz šolskega zvočnika slišala glasba, ki je našo šolo naredila še bolj praznično in toplo. V večnamenskem prostoru so učenci 8. razreda okrasili jelko, in to ne s čisto navadnimi krogli. Kroglice so izdelali sami, in sicer iz testenin. Na koncu so jih še pozlatili.

Ura, ki je bila namenjena obisku staršev, je hitro minila. Nekateri starši so bili nekoč učenci OŠ Bistrica. Obujali so spomine na svoja osnovnošolska leta, se pogovorili z nekdanjimi sošolci ...

Božično-novoletni čas je čas, ko prijatelja pogosteje pokličemo po telefonu, ko znanca na cesti prijazno pozdravimo, ko prijatelju večkrat izrečemo lepo besedo, ko sošolcu stisnemo roko ...

Vsi, učenci in učitelji naše šole, smo se zadovoljni razšli, saj smo videli, da smo vsem obiskovalcem polepšali decembrsko soboto.

Na koncu pa še voščilo za vse tiste, ki ste nas obiskali, in za vse, ki nas boste v prihodnje.

*Leto, ki pravkar rodilo se bo,
naj prinese vam zdravja
in vse bo lepo!*

Anita Pucelj, 4.b; Mesto

Rebeka Zaplotnik, 4.b; Mesto

IZDAJA: Osnovna šola Bistrica,
Begunjska c. 2, 4290 TRŽIČ
Tel.: 04 597 17 60
Fax.: 04 597 17 70
E-mail: stezice@guest.arnes.si,
<http://www2.arnes.si/~obisticakr>
ODGOVORNA UREDNICA:
Dina Pintarič
SOUSTVARJALCI UČENKE IN
UČENCI 8.b in 8.c.razreda
ČLANICI UREDNIŠKEGA ODBORA:
Simona Križaj in Breda Jurkovič
NASLOVNICA:
Kristjan Godnov, 2.b
LEKTORIRANJE: Metka Kavčič
OBLIKOVANJE: Maja
TISK: Tiskarna Uzar
NAKLADA: 300 izvodov
Šolski časopis STEZICE izhaja
dvakrat letno. Cena je 350 SIT.

Martina Zupan, 6.c

Anže Vukota, 6.c

Eva Studen, 6.b

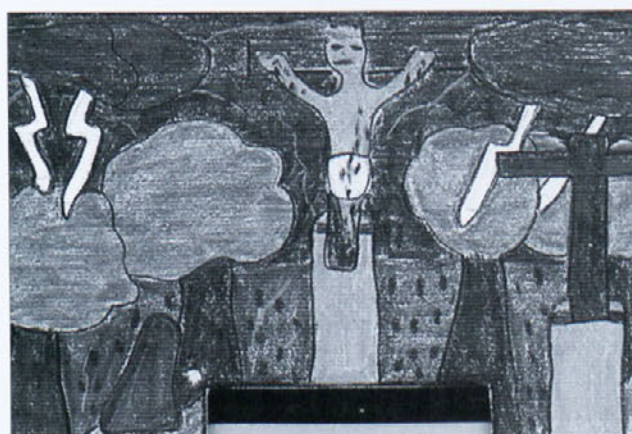
Mirko Dežman, 6.b

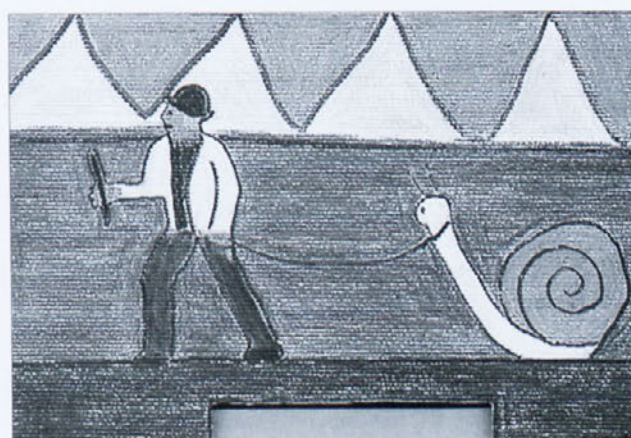
Katarina Meglič, 6.b

Teja Fajfar, 6.b

Manja Godnov, 6.b

Branka Avramovič, 6.b

**DAN
ODPRTIH VRAT
OŠ BISTRICA in
PODRUŽNICA
KOVOR**

